

ὄλε συνεντεύξεις κάνε  
 μέ τὸν φίλο Περικλέτο.

Μέτρα τὰ Ξενοδοχεία, καὶ κυτιάζω δούσι τρώνε  
 μὴν ξεχάνης καὶ τὰ δίχη τῶν στομάχων, Διαζάρνε.  
 Σὲ λαπάραις κοιλαράδων προσηγήσατος σταμάτα,  
 θώπειε τοὺς ἄλους ἴσα,  
 κ' ἄγωνίζου καὶ ξεφύσα  
 σὸν κ' ἔκεινους, ποὺ τραβοῦνε γὰρ νὰ βγάλουνε τὴν τράτα.

Καὶ μυιάων ἀδιάνων καὶ κωνόπων μέτρα σήγνος  
 κ' ἄδουσι πάνε' στὰ λουτρά...  
 τί μακάριος ἐκεῖνος,  
 ποῦχει πόθον νὰ μεταφῆ.

Διασκοδάζε καὶ νῆφε,  
 βλέπε ξενικούς δακτύλους  
 καὶ τοὺς τρώγοντας τοὺς φίλους,  
 καὶ τὰ δάκτυλά σου γλεφε.

Βῆμα βῆμα τὴν Πλατεῖαν καταμέτρα, κουτεντέ,  
 μέχρι τοῦ Τσελεμεντέ,  
 καὶ τρισόλιθι ἀπάνω' στὴν καρέκλα σου κοιμοῦ  
 καὶ καθ' ὅπου ἐνθιμοῦ  
 τὴν μεγάλην καὶ σπουδαίαν μεταρρῦθμισιν ἐκείνην,  
 τὴν κλονίσασαν ἐκ βάρων τῆς Ἐδρώπης τὴν εἰρήνην.

Ἰποφῆριον Ἰπουργῶν μὴ λησμονῆς τὸν πόνον,  
 ποὺ τρέβουν τὴν κοιλίτσα ταν μ' ἕνα κεραμιδάκι,  
 μὰ καὶ τὴν μῆνιν ἐνθιμοῦ τῶν φίλων Ἰσπῶνων,  
 τοῦ Ρέπουλη, τοῦ Γούναρη, τοῦ Πρωτοπαπαδάκη.

Ἰμῶν καὶ μέλπων γούκας Φαλήρων μαγικὰς  
 κύπτε μὲ προσοχῆν  
 κ' ἄταραχον ψυχῆν  
 εἰς τὰς ἀποκαλύψεις τὰς Ἰσπανικὰς,  
 ποὺ μνήμην ἀγαστὴν εἰς τὸν καιρὸν μας ἀφῆσαν  
 κ' ἐξήγησαν πολλὰ καὶ τόσα διεσάφησαν.

Ἐμπρὸς' στὸ καφνεσέτον  
 συζητητὰς προσκίλει,  
 καὶ γὰρ παρασκηνοῦν  
 ἀποκαλύψεις λάλει.

Νέα συγχαρητήρια γὰρ τὸ Κουδέρνο φάλε  
 καὶ τὰ πλυμένα κ' ἄπλυτα' στὴ φόρα ξεναβγάλε.  
 Εἶμαστε τρεῖς Ἰσπανοὺς, κ' οἱ τρεῖς μὲ τὸση χάρι,  
 κ' ἔγώ, Ἐφατίρι Πατρινοῦ,  
 πῆγα' στὸν Κόντε τὸν τρανό,  
 πῆρα τὸν βερεμιάρη.

Εἶμαστε τρεῖς Ἰσπανοὺς, κ' οἱ τρεῖς μας μ' ἕνα στόμα,  
 ὅμως ἐγὼ δὲν ἔξανα τὸ πρῶτό μου τὸ κόμμα,  
 καὶ φρέσκος ξεναγούρισα' στὸν Κόντε τὸν βερέμη,  
 κ' αὐτοὺς τοὺς δοῦ' χαϊρέτιστα  
 καὶ μόνους τοὺς παραιτήσια  
 νὰ γράφουν ἀποκάλυψι μὲ ψλογερὸ καλέμι.

Εἶμαστε τρεῖς Ἰσπανοὺς, κ' ἔμένα τὸν Κουρόκυ  
 μὲ τὸ σταγὸ μ' ἐτράβηξαν κοντὰ' στὸν Θεοτόκη,  
 καὶ τοὺς συντρόφους ἀφῆσα μὲ μάτια θακρυμμένα  
 νὰ πολεμοῦν γὰρ μένα.

Πάφτου, σηκόνονται, ξυποῦν,  
 ὄδουσι καὶ πολεμοῦνται,  
 τοὺς μαγειρεύω δὲν δεῖνοῦν,  
 τοὺς στρώνω δὲν κοιμοῦνται.

Σὰν ἔβλεπα πολὺ καιρὸ  
 μὲ πῆδους πῶς περναίω,  
 ἀπόστασα νὰ καρτερῶ  
 καὶ Γρατωνέζος νάμια.

Ἀπόστασα νὰ φλέγωμαι καὶ νάχω καρθουκότση,  
 βαρέθηκα φειθυρισμοὺς καὶ νάζια καὶ τερτίπια,  
 καὶ μῆπια μέσα' στῆς Ἀρχῆς τὸ δόλο περιβάλλι  
 κ' ἄφησα τὴν Μανώλη.

Ἄφησα καὶ τὸν Νάξιον,  
 τὸν φίλον μου τὸν ἄξιον,  
 ποὺ φαίνεται προστάτης μου μὲ τὴση προστασία  
 καὶ πάντοτε καὶ σήμερα, ποῦμαι' στὴν Ἐξουσία.

Γύρω γύρω μ' ἔλοι,  
 ἔξω τὸν Μανώλη,  
 χέρια πόδη' στὴ γραμμή  
 κ' ἴδουτε τὸν νὰ πολεμῆ.

Φασουλή κρεμαντιλά,  
 καθὼς πάντοτε τρελλὸς  
 ἔλα παρὰ θν' ἄλδς  
 νὰ θροσίσης τὰ τρελλὰ  
 κ' ἄχυρένια σου μραλά.

Σούδας αἰρα οὐ προομένει, μέρος ἐξοχῆς φαιδρὸν,  
 καὶ καὶ ρωμάντασις ἐξεδρῶν.  
 Κύττα βάρκασις καὶ καίτσια,  
 καὶ μιλῶντας σοδαρὰ  
 τρώγε λαιμαρὸς φουτίτζα  
 κ' ἔλο πρόσταξι νερά.

Μὴ καὶ τώρα κάλιν κλαύσης  
 γὰρ τὸ κρότος, παραλαπίπα,  
 κ' ἀπολάμβαν' εὐτυχῆς  
 τὸ κουνούσι καὶ τὴν σκίπτα,  
 θεοπεισίσις ἀποκαύσις  
 θεοπεισίσις ἐποχῆς.

Ἐνθιμούου καὶ τὸν Δέφα, ποὺ οὐ γενεὰν γενναίαν  
 εὐκλειαν προσάπει νεάν,  
 καὶ τὸ κλοῦδο σου κεράφι σοδαρὸς καὶ σίνουσι κλίτων  
 μέμνησο τῶν Νεοτούρκων, μὰ καὶ τῶν Νεοελλήνων.

Ὁ Νεότουρκος θυμῶναι, τὸ ποδάρι τοῦ πατεῖ,  
 καὶ θεομῶς φιλελευθέρους κατὰ Σύνταγμα ζηταί.  
 Πλὴν αὐτὸς ὁ Νεοελλήν τῶν θεομῶν τῶν ἐλευθέρων,  
 ὁ γελῶν ἀνδραγαθίας καὶ φρονήματα πατέρων  
 καὶ σαρκάζων τὴν βασιλείαν τοῦ παπποῦ καὶ τῆς γαγιῆς,  
 θέλει πάντοτε νὰ μὴν κατὰ Σύνταγμα ραγιῆς.

### Προσφώνησις τρελλῷ τοῦ σαχλο-Φασουλή.

Τώρα ποὺ θὰ φύγη κάλι' στὰ λουτρά κ' ὁ Βασιλέας  
 πρέπει καθόδου νὰ γίνῃ τῆς ἑλληνικῆς φαιμιάς.  
 Φαληρέα, οὐ κυτιῶ,  
 καὶ ξενα' οὐ χαϊρετῶ.



Πάλι μετακομίσεις τραγμάτα μεγάλα  
και κάθε χρόνο ρέψιμο κι' άδελόκοπα κουβάλα  
παντοία σκευή κι' έπιπλα, και σπάζε τα και χάλια.

Αισθάνομαι φυσήματα να φθάνουν μυροδόλα...  
τί ταραντέλαις, τί βωδέλι, κι' άρχήστραις και σαντούριζα...  
Ήχος κι' έφέτος ό γυαλός, Ήρα κι' έφέτος έλα,  
και τή τραπέζια μοναχά μου φαίνονται καινούρια.

Νά κι' ό πονέτας ό λυσοών, που ρίχνει τόσα πράγματα,  
κι' άπ' όποιο μέρος στρέψω  
μου φέρνει μέσ' στα μάτια μου θεατρικά προγράμματα  
χωρίς να τή γυρίσω.

Σή βλέπω, Φάληρο μου, με νέας συγκινήσεις,  
να τό ξενοδοχείο κι' ό φυσικός Διονύσης.  
Ήρα κι' έφέτος έλα, και μένε Περικλέτο,  
Ήμε προβάλλει: μπρός μου του καθενός ή μόρη...  
όριστα κι' ό Δουπέτης, που' πρόσφερε μπουκέτο  
εις του φύγοντος Στέλλου τόν Ναυαρχο τόν Ντρούρου.

Τόσους γνωρίμους χαιρετώ και κάθε καφετζή...  
κυτάξω και τήν θάλασσα και μοδρχειται ναυτία...  
συχαίρω και τόν Υπουργό, τόν όρκη Μπαλατιτζή,  
πούναι φτεμασμένος για μονόκλι και για διπλωμάτια,  
δικαίως δά τόν έκταμουν δσοι καλά τόν ξέρουν  
κι' έτσι' στα Παναθήναια συχνά τόν αναφέρουν.

Όμως και τόν Εμπειροκόον  
άντικρόζω τών Ναυτικών,  
που συχνά συνομιλείς  
κάνει για της Ναυαλλίας,  
και για τήν Εμπορική  
και για τήν Πολεμική.

Όθεν έγκωμιάζεται δικαίως και γεραίρεται,  
και μέσ' στα Παναθήναια και τούτος αναφέρεται.

Φέρε, καφετζή, νερό  
τόν λαμό μου να έρσοση,  
πλήν θερμώς θέ συγχαρο  
τόν Στεφάνου τόν Διονύση.

Έλεγαν πως ό Δομάρδος δίχως άλλο θα γινή,  
όμως έτιχη και τούτος εις τό Τζάνε ν' άσθενή,  
κι' ό Διονύσης ό κλεινός  
μετά τόσης καλωσύνης  
έστερξε προσωρινώς  
νάνα της Δικαιοσύνης.

Κι' άλλοι λέν για τόν Στεφάνου πως δέν ήθελε να γινή,  
κι' άλλοι λέν κουτή πως τόλλοι κι' άπαράσιτοι να μείνη.

Τό Φάληρον τί τρέλλαι..  
κι' από τήν Ταραντέλλα  
συχαίρω και τόν Στάη, συμπατριώτην πάνυ,  
πουχει παροξυσμό  
για τόν άθλητισμό,  
και τών Άντικυθίων Εσθήδου θά μάς κάνη.

Φέρε και λίγη μόρα  
να πωθ του Κλεωναρίδη...  
μά τί χαρά που' πήρα  
κι' εγώ για τόν Λεβίδη.

Πρόμαχος είναι παλαιός... τόν ξέρω και τόν ξέρετε...  
κι' αυτός' στα Παναθήναια θαρω πως αναφέρεται.

Και'σ'το Παλῆρὸ τὸ Φάληρο καί'στην Καστέλλα φῶτα...  
 τί πόνοις νηνεμασί..  
 συγχαίρω και τὸν Γούναρη,τὸν ἀληθῆς εἰδὸτα  
 τὰ τῆς Οἰκονομίας,  
 και ζῆλον ἔχοντα θερμὸν και θέλησιν γενναίαν  
 πρὸς μίαν δράσιν νέαν.

Εἶναι καιρὸς ν'ἀφυπνισθοῦν τῆς δράσεως τὰ πνεύματα,  
 και θῆναι θραμβος γι'αὐτὸν  
 τῆς Πάτρας τὸν ἀγαπητὸν,  
 ἂν ὅπως ὁ Σιμόπουλος δὲν εὕρη περισσεύματα.

Γεμά σὰς,τῆς μπάτοικας παιδιά...  
 ξαπλόνομαι στὴν ἀμμουδιά,  
 κι'ἀπὸ τὸν Ναύσταθμο φωνῆ φωνάει'σ'ἀκρογιάλια:  
 ἀπ'ἀκρῆ σ'ἀκρῆ χαλασμέ,κι' ὁ Στόλος ἔχει χάλια.

Ἄκουώ γύρω χωρατὰ στρωμύλων νεροβράτων,  
 και βλέπω σώματα γυμνά  
 καλοπλασμένα κι'ἀχαμνά,  
 και τὴν ἀθάνα ἐποχὴν ὕμνῶ τῶν πρωτοπλάστων.

Ἐπικαλοῦμαι τὴν αἰδῶ,  
 πλὴν νότος ἀγριος φυσᾶ,  
 κι'ἐκείνον τὸν Μουνηρ-Πασσᾶ  
 δὲν ἔτυχε νὰ τὸν ἰδῶ.

Ἦ τοῦ Σουλτάνου Πύλη  
 κι'ἔδῶ τὸν εἶχε στείλει  
 νὰ λέγῃ, νὰ ζητηῖ  
 κι'ἔγὼ δὲν ἔξερω τί.

Ἀνὴρ πῶς ἦταν μίαν τζόγια,  
 και τὸν μύσῳ'σ'τὰ Τατόγια  
 τοῦσαφαι τὸν αἰτουτόν,  
 κι'ἔλοι φώναζαν γι'αὐτόν:  
 τόπο τόπο γιὰ νὰ μῆθῃ  
 ὁ Μουνηρ μὲ τὸν Ναμπη.

Κάθε τῶσο μὲ τὸν Κόντε συναντήσεις κι'ἐπισκέψεις...  
 τί νὰ πῆς,τί νὰ πιστέψης;  
 Πῶς μάς ἦλθε κι'ἔδῶ πέρα;  
 γιὰ ν'ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα;

Κἂν γιὰ τὸν σιδηροδρόμων τὰς ἐνώσεις νὰ μιλῆσῃ;  
 κἂν συνθήκην συμμαχίας γιὰ τὸ μέλλον ν'ἀσφαλίσῃ;  
 Μ'ἔντολὴν μάς ἦλθε τάχα,κἂν τυχαίως κι'ὅπως ὅπως  
 νὰ περάσῃ τὸν καιρὸ μὲ κουδένταις κουτουροῦ;  
 κἂν νὰ συγχαρῇ μάς ἦλθε κι'ὁ Μουνηρ αὐτοπροσώπως  
 τὸν Μίνιστρο Μπαλατζῆ,ποῦ τὸν ἔφερε πρὸ καιροῦ;

Κἂν γιὰ τὸνα,κἂν γιὰ τἄλλο,τὸ Ντιβάνι τοῦ Καλίφη  
 τὸν ἀπέστειλ'ἔδῶ πέρα τὸν Πασσᾶ μάς τὸν ἐρίφη,  
 ἔκαναν παντοῦ πομπῆ  
 στὸν Μουνηρ και'στὸν Ναμπη.

Ἐπήγαινα κι'ἔδῶ κι'ἔκει κι'ἔβλεπα'μπρὸς και' πίσω  
 μήπως τὸν ἀπαντήσω.  
 Μὰ δὲν ἐστάθῃ δυνατὸν στὴν πλώρη νὰ μοῦ πέσῃ,  
 κι'ἔκεινοι ποῦ τὸν γνώρισαν  
 ἔλοι μ'ἐπληροφόρησαν  
 πῶς ἐφοροῦσε φεῖσι.

Περικλέτο μου Βαρόνε,  
 σ'τὰ Ξενοδοχεῖα τρώεις,  
 και σὺ κάθεται και χάσκεις...τί χαριτωμένο βράδυ!..  
 λὲν πῶς τοῦτος ὁ Μουνηρ  
 εἰν'ἐπίσημος ἀνήρ...  
 φεύγει γιὰ τὸ Βουκουρέστι,φεύγει γιὰ τὸ Βελιγράδι.

Ἦ Πασσᾶ,ποῖος ἔχει τάχα πόσας ἔδωκες ἐλπίδες!..  
 και τὸν Μπαλατζῆ τὸν εἶδες  
 και τρανοῦς συνανστράφης...  
 σ'τὸ καλὸ και νὰ μάς γράψῃς.

Κι'ἔφετος νυφπάζαρο και ποδογούρου πλούτος!..  
 περνοῦ κι'ἔφετος σοβαροί,  
 μὰ νὰ και κάποιος μ'ἀντερ!..  
 σταισαιοτῆς Νεότουρκος μοῦ φαίνεται και τοῦτος.  
 Και τίποτε παράξενον σ'τῆς δόξης τὸ καμίνι  
 νάλθοῦνε και Νεότουρκοι γιὰ πρόσφυγας κι'ἔκεινοι.

Τρυφήστε σ'ἀρώματα...Σοῦδα και τὸν γενέων...  
 περιπλανᾶται κι'ἡ γαστήρ φαγὰ γιγαντοσώμου...  
 μὰ βλέπω και τοῦ Βλάγκαλη τὸ μέγαρον τὸ νέον,  
 ποῦ φαίνεται σχεδὸν μῆδὲν ἔμπρὸς εἰς τὸ δικό μου.

Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς κυτάζω συνηγμένους  
 τοὺς φίλους χασομέρηδες κι'ἄλλους ἀγνώστους ξένους,  
 και στὴν περίοδο αὐτὴν ἐλπίζομαι και πάλιν  
 μέχρ'Ἐξέδρας ἐκδρομὴν νὰ συσχεθῶμεν κι'ἄλλην.

Ἐπίσης χαίρων χαιρετῶ και οὐ τὸν πρῶτο φίλο,  
 τὸν Περικλῆ τὸν Ξύλινο,ποῦ μὲ χορταίνεις Ξύλο,  
 και θλιψίς μ'ἔβλιψε πολλὴ σὰν ἄκουσα,κασοῖδη,  
 πῶς κάποιος τοῦ τῆς ἔβρεξε και τοῦ παπᾶ Βλασιῖδη.

Ἦτὸ Φάληρο κατέβηκα και τοῦ Φαλήρου ζήτη...  
 τῆς νέας περιόδου τὴν ἐναρξιν κηρύττω.

Ἔνα δάκρυ μάς πικρὸ  
 σ'τοῦ Βικιέλι τὸν νεκρὸ.

Στεφανομῆνα γράμματα  
 και χαρωπὰ γερᾶματα,  
 ψυχὴ τοῦ Λάρα τοῦ Λουκῆ μὲ πῆθους γιὰ πατριδα,  
 ψυχὴ τρανὴ γεμάτη φῶς και'στῆς ζωῆς τὸ βράδυ,  
 ψυχὴ,ποῦ δὲν τὴν κούρασε κι'ἡ πίστις στὴν ἐλπίδα,  
 ὡς ποῦ μ'αὐτὴν ἀντίκρυσε μὲ μῆρα και τὸν Ἄδη.